

tage det nu, og jeg overspringer derfor saadanne. — Men lige over for et Par andre Punkter, der ikke henhøre under denne Rætegøri af Ændringsforslag, skal jeg tillade mig at fremsætte et Par Bemærkninger. Jeg beklager saaledes meget, at man har villet nægte et Beløb af 1,200 Kr. til Uddannelse af Sygepassere. I Fjor var man imod det, og blandt de Grunde, der bleve anførte, var ogsaa den, at man ikke ansaa det for heldigt at faa denne Uddannelse af Sygepassere ledet af en civil Læge, saaledes som det var foreslaaet. Nu er man kommen over dette Punkt og foreslaar, at Uddannelsen skal ske ved en militær Læge og foreslaar at tildele et Honorar for dette betydelige Ekstraarbejde, som han saaledes faar. Det er i højeste Grad ønskeligt og i Mandskabets Interesse, at Sygepasserne virkelig faa en Uddannelse, saaledes at de ikke som tidligere skulle være indskrænkede til at udføre de enkleste Haandfærdigheder, som alle og enhver kunne gøre, men for at de virkelig skulle lære noget, saaledes at de baade under Freds- og Krigsforhold kunne være til Nytte for de syge, maa de have en systematisk Sygepasseruddannelse. Saa vidt jeg har erfaret, er der i de senere Aar saa vel fra Stabslægens som fra Krigsbestyrelsens Side gjort alt for at ordne saadant, men det er en Selvfølge, at man maa antage de nødvendige Lærerkrafter dertil. Naar der forlanges Honorar dertil, maa jeg gøre opmærksom paa den Omstændighed, at det er udtrykkelig udtalt i Motiverne til Hærens Lønningsslov, at der er det særegne ved Lønningerne for Hærens Læger, at man har ansat dem til et mindre Beløb end for andre Embedsmænd, fordi man har forudsat, at deres militære Tjeneste ikke var saa streng, at de ikke ved Siden af ogsaa kunde have Erhverv ved civil Praksis. Naar det er Tilfældet, kan man ikke uden videre som ved andre Embedsmænd paalægge dem at udføre hvilke som helst Forretninger, undertagen man giver dem en Godtgørelse til Erstatning for det Tab, de lide ved, at de have mindre Tid til at paatage sig privat Praksis. Det samme gælder med Hensyn til en anden Bevilling, som ligeledes er foreslaaet nægtet, naagtet den ikke er provisorisk, nemlig et Tillæg af 1,000 Kr. til hver af Generalkommandolægerne, et Tillæg, for hvilket Billighed i allerhøjeste Grad taler, da der er paalagt dem særlig Tjeneste, som tager meget betydelig Tid op. — Jeg skal ikke opholde mig ved disse Ting og heller ikke ved saadanne Smaating, som at Flertallet foreslaar at nægte 380 Kr. eller 200 Kr., Be-

løb, som naturligtvis paa et saa stort Budget ikke have nogen virkelig Betydning.

Den ærede Ordfører udtalte sig i Anledning af Betænkningens Nr. 182 angaaende de Oplysninger, som havde foreligget i Udvalget med Hensyn til et i Aarhus indtruffet Ulykkestilfælde. Jeg anede ikke, at den ærede Ordfører vilde referere noget derom her i Tinget, saa jeg beklager derfor meget, at jeg ikke har Sagen i frist Erindring. Det er meget længe siden, at jeg har læst disse Forhør, og jeg fik dem først nu fra den ærede Ordfører, da han havde sluttet sit Foredrag, men jeg kan dog nok efter Erindringen udtale noget lignende over for det, som den ærede Ordfører fremkom med. Der var deri en hel Del, som jeg ikke er ganske enig med ham i. Jeg har den Opfattelse, og jeg antager, den ærede Ordfører har den samme Anskuelse, at der ikke er fremkommet noget som helst i Forhørene, der kunde tyde paa, at det kan lægges de paagældende Befalingsmænd til Last, at de ved deres Optræden forsætlig skulde have gjort noget eller overhovedet skulde have gjort noget, om hvilket de nødvendigvis maatte forudse, at det maatte kunne bevirke det Ulykkestilfælde, der er sket, og at der i Virkeligheden ikke i den Henseende kan tillægges dem nogen som helst Skyld. Naar den ærede Ordfører bemærkede, at den paagældende Officer havde overtraadt en Befaling, idet han havde ført Mandskabet ind i et andet Ridehus, end der var bestemt, og naar han undrede sig over, at noget saadant kunde ske, maa jeg sige, at jeg ikke er saa nøje inde i Forholdene i Aarhus, at jeg tør sige noget som helst derom, men jeg har nærmest det Indtryk efter Erindringen, at Øvelsen skulde være foregaaet ude i det fri, men i Stedet derfor har han, da han fandt Jordbunden for haard, ført dem ind i et Ridehus, som han ikke skulde have ført dem ind i, fordi der der skulde foretages Reparationsarbejder. Naar man spørger, hvorledes noget saadant kan ske i Militæretaten, er det klart, at der der kan begaaes Fejl som ethvert andet Sted. Men hvad der utvivlsomt er sket, er, at den paagældende er bleven straffet derfor, og det er fuldstændigt tilstrækeligt. Det kan jo ikke undgaa, at der begaaes Fejl, men saadanne Fejl ske ikke, uden at ogsaa den nødvendige Straf følger derefter. Dernæst udtalte den ærede Ordfører, at der ikke var gjort tilstrækeligt fra Befalingsmændenes Side for at berolige den paagældende Hest. Jeg maa nu rigtignok sige, at jeg har opfattet Forholdet paa en anden Maade. Dersom For-